

Sygnatura akt VI Ka 77/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 marca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywiół

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale przedstawiciela KMP w G. sierż.sztab. Rafała Walczaka

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r.

sprawy **W. L. (1)** ur. (...) w G.,

syna L. i A.

obwinionego z art. 96§3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 20 listopada 2014 r. sygnatura akt II W 682/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach.

VI Ka 77/15

UZASADNIENIE

Apelacja wywiedziona od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 20 listopada 2014r. w sprawie sygn.akt II W 682/14 przez obrońcę obwinionego W. L. (1) oceniona została jako skuteczna o tyle, że w wyniku dokonania kontroli zaskarżonego wyroku Sąd odwoławczy stwierdził, iż orzeczenie sądu pierwszej instancji – w obecnym stanie dowodowym sprawy, nie może się ostać.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd meriti, które zostały zakwestionowane w środku odwoławczym, a które legły u podstaw wydania wyroku skazującego, z jednej strony – nie przystają do opisu czynu przypisanego obwinionemu, a z drugiej – nie wynikają w sposób pewny ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że obwinionemu zarzucono popełnienie w dniu 14 kwietnia 2014r wykroczenia z art. 96 § 3 kw, odnoszącego się do zdarzenia z dnia **23 maja 2013r** i taki też czyn został mu przypisany.

Tymczasem sąd pierwszej instancji, jak wynika to z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ustalił, iż obwiniony dlatego popełnił zarzucony mu czyn, że będąc wezwany do wskazania kierującego lub użytkownika pojazdu, który w dniu **8 października 2013r.** przekroczył dopuszczalną prędkość - osoby tej nie wskazał.

Jak zatem widać, sąd meriti poczynił ustalenia w zakresie zachowania obwinionego, które nie odnosiły się do czynu zarzucanego i przypisanego.

Jednocześnie sąd pierwszej instancji ustalił, że na dzień 14 kwietnia 2013r. obwiniony wezwany został w dwóch sprawach i zarazem w dwojakim charakterze: jako osoba mająca powinność wskazania kierującego pojazdem, o czym była już mowa powyżej, oraz jako osoba podejrzana o wykroczenie z art. 92 a kw w sprawie dotyczącej przekroczenia prędkości w dniu 23 maja 2013r / a więc w dniu, którego dotyczy zarzut/.

Biorąc pod uwagę takie ustalenie za trafny należałoby uznać zarzut apelującego, że nie można było, odmawiając obwinionemu przysługującego mu przecież prawa do odmowy złożenia jakichkolwiek wyjaśnień, uznać iż odmowa relacjonowania mogła by być oceniana w kategoriach zachowania wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Należy jednak zaznaczyć, że sąd pierwszej instancji czyniąc powyżej zaprezentowane ustalenia minął się z rzeczywistą wymową dokumentu znajdującego się w aktach sprawy, na który to dokument sam się powołał, w rezultacie czego poczynił ustalenia niejako „odwrotne”.

Dokumentem tym jest kopia wysłanego do obwinionego wezwania do stawienia się w siedzibie Straży Gminnej w Z. w dniu 14 kwietnia 2013r. /k- 9/.

Wynika z niego, że wezwanie W. L. w charakterze osoby podejrzanej dotyczyło zdarzenia z 8 października 2013r., a w charakterze osoby obowiązanej do wskazania kierowcy – zdarzenia z dnia 23 maja 2013r.

Ustalenia Sądu Rejonowego kwestionować należy jednak nie tylko z powyżej wskazanego powodu, ale także z tej przyczyny, że abstrahują one od wymowy innych, dostępnych w aktach dokumentów.

Na k- 27 znajduje się bowiem kserokopia wezwania do stawienia się w dniu 14.04.2013r., które otrzymał obwiniony, a którego treść nie jest do końca taka sama, jak wezwania z k- 9. Są mianowicie pełne podstawy do uznania go za wezwanie osoby podejrzanej w dwóch sprawach: w jednej – o popełnienie wykroczenia z art. 92 a kw i drugiej – o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Zapisy na wezwaniu /częściowo uczynione ręcznie/ przeczą więc ustaleniom sądu, że obwiniony, wbrew jego linii obrony, nie był wzywany w dniu 14.04.2013r. wyłącznie w charakterze osoby podejrzanej i w związku z tym w zakresie obowiązku wskazania kierowcy, który przekroczył dopuszczalną prędkość nie miał uprawnienia do odmowy złożenia oświadczenia.

W świetle treści wezwania z k-29, który to dowód został pominięty w rozważaniach sądu pierwszej instancji, obrona obwinionego jawi się jako uprawniona na tyle, że powinna być przedmiotem dogłębnej oceny, tym bardziej, że i z notatki urzędowej sporządzonej w związku ze stawieniem się obwinionego na wezwanie w dniu 14.04.2013r. /k-14/ wynika, że W. L. został wezwany w obu sprawach /(…) dot. zdarzenia z 23 maja 2013r/ i (...), dot. zdarzenia z 8 października 2013r./ jako osoba podejrzana z art. 96 § 3 kw.

Kwestia powstałej w związku z naprowadzonymi okolicznościami wątpliwości nie została wyjaśniona ani podczas przesłuchania autora notatki - świadka J. T., ani też w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Tymczasem, w ocenie sądu odwoławczego, jest ona kluczowa dla prawidłowego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, gdyż od tego w jakim charakterze został wezwany obwiniony zależy, czy przysługiwało mu prawo do odmowy złożenia wyjaśnień, które to zaniechanie nie może skutkować ponoszeniem przez niego odpowiedzialności z art. 96 § 3 kw, czy też nie miał prawa uchylenia się od wskazania osoby kierowcy, w związku z czym odmowa jego wskazania rodzi konsekwencję w postaci poniesienia takiej odpowiedzialności.

Wypada w tym miejscu zasygnalizować, że przy ocenie zachowania obwinionego decydujący będzie stan jego świadomości, którego źródłem nie była wiedza o intencjach organu wzywającego na przesłuchanie, lecz wyłącznie treść

dokumentu, jaki został mu doręczony, zwłaszcza że z przebiegu przesłuchania /rozmowy?/ nie sporządzono żadnego protokołu.

Wymaga także podniesienia, że jeśli na dzień 14.04.2013r. obwiniony był wzywany już w charakterze osoby podejrzanej o wykroczenie z art. 96 § 3 kw, to oczywistym jest, że jego zachowanie mające wyczerpywać znamiona tego wykroczenia musiało nastąpić przed tą datą.

W obecnym stanie dowodowym sprawy można jedynie domniemywać, że data zachowania, które mogłoby stanowić takie wykroczenie wynikałaby z czasu doręczenia wezwania jak na k- 3 akt, na które obwiniony nie zareagował w sposób, o którym mowa w pouczeniu znajdującym się na k- 3 v. W aktach sprawy brak jednak dowodu doręczenia takiego wezwania, a jednocześnie z informacji na k- 45 wynika, że całość materiałów dotyczących przedmiotowej sprawy znajduje się już w jej aktach.

Sąd Rejonowy ponownie rozpoznając sprawę powtórzy czynności dowodowe, w tym przesłuchanie świadka J. T., dokładając starań, aby wyjaśnić wszystkie, wskazane wyżej wątpliwości.

Przez pryzmat całości zgromadzonego materiału oceni następnie wyjaśnienia obwinionego i prezentowaną przez niego linię obrony pamiętając, że wszelkie nie dające się usunąć wątpliwości, co do okoliczności mających znaczenie dla tej obrony, należy rozstrzygnąć na korzyść obwinionego, po czym orzeknie o zasadności postawionego obwinionemu zarzutu.